

Наташа Ковачевић

ЈАКОВЉЕВЕ СТЕПЕНИЦЕ

Срећку Пећровићу

Лето 1996.

Овај сан се збио у време тешке болести моје мајке. Једне вечери, пред спавање, прекрстим се и кажем:

„Боже, ако те има, дај ми знак. Не могу да издржим њене патње.”

Сањам:

Налазим се у огромној катедрали, мрачној и злокобној. Моја мајка лежи на поду, без речи.

Одједном, видим прилику која се приближава. То је старица, савијена и прикривена у тами, сва обавијена њоме као огртачем. Ни лица, ни удова али прилази и каже оптужујућим гласом:

„За све је крив Исус!”

Осетих страховит бол кроз цело тело и почех да јецам.

„Није крив Исус! Није крив! Није крив!”

Тада она поче да се диже. Све оно црно спаде са ње и у блештавој светлости, уздигнута, обасја све. Богородица! Доброта и спокој. Показује светлосном руком моју мајку и каже:

„Не плачи. Она је моја. И сада. И када је будем повела.”

Јесен 2004.

Узроке и поводе овога сна не знам. Ако то није живот сам.

Сањам:

Налазим се са ћерком у порти цркве. Све је реално и кристално јасно: људи са свећама, вратнице цркве, зеленило крошњи и украсна камени-та стаза.

Ћерка ми изненада каже:

„Пази! Овде се појављује Бог!”

Хитро се окрећем десно и видим светлосну лопту. Блештаву и узбу-ђујућу. Вртећи се у круг себе и ван себе, приближава се застрашујућом брзином.

За трен, она је у мени. Обасјава ме изнутра, целу. И видим. Светлост.

Пролеће 2008.

Гледајући спектакл избора мис света, отворених очију и празе душе, сетих се Достојевског и његове дирљиве мисли „Лепота ће спасити свет!”

Шта би данас рекли Достојевски и Томас Ман?

Сањам:

Налазим се на планети земљи, у маси милиона. Нема ничега сем нас – ни градова, ни природе, ни горе, ни доле. Само људи који ћуте-ћи граде најлепше лице света. И жене и деца, и црни и бели, и млади и стари. Нико не говори, не чује се ништа, само руке граде. Не видим каква је то материја, ни шта ја то радим – али вајам.

Одједном, чујем у себи : „Готово је!” дижем поглед и – гле!

Изнад планете људи стоји, као Сунце, лице Исуса Христа. Живо, са очима које познајемо, осмехује се и гледа.

Најлепше лице света.

* * *

Мистерија снова није одгонетљива: колективно несвесно у проби-јању ка лично несвесном, магијски лавиринт емоција у неуронској енергији? Освешћивање органског у ирационалном? Разговор са ду-шом? Живот после смрти?

